

ELIA

Gemeente van Jesus Christus,
Wellicht hebt u de verhalen
nogwel gehoord van Elia. Een heel
bizar man, wiens naam betekent:
"Mijn Heer is God". Als u de o.t. ^{in de}
boeken "Koningen" leest, dan zult u
merken dat het qua uitoplossingen en
afgodery steeds erger wordt met
Israël. Israël had een tijdsbeeld
dat ook ons bekend is: dat de Heer
plotseling zegt: "Tot hier en niet
verder". Koning Achab was het
"neusje van de zaai" wat betreft de
boosheid van en in Israël.

- Hij werkte hard aan de militaire
uitbouw van Israël, en door ^{na} zijn
huwelijk met Izebel ^{inbrengende} installeerde hij
overal in zijn land de Baälcultussen.

BAÄL → ?

Baäl: representatie van "greep" en
"controle" op alles wat u ^{als} volk
moest leven: welvaart, vruchtbaarheid,
voorspoed, onafhankelijkheid, kinderen
krygen... Zonder rekening te houden
met hoe de Almachtige het wil.

- En in dat koningschap stuurde God
Zijn profeet Elia. - Met de aanzegging,
"Geen regen of dauw, tenzij op mijn
woord". - en dat voor jaren.

Elia moest de vlucht nemen, en op
ingewijding van de Heer ging hij verblijf
houden bij een bergbek, de Krith;
"Hij dronk uit de beek en de raven

brachten hem voedsel". Ik geloof, gemeente, dat in dat kluisenaans bestaan de raven hem tot vrienden geworden zijn. Deze, en de verzeking door het Godswoord, moeten zijn grootste aardse rijkdom geweest zijn. Ook die beek droogde langzaam uit. Aan de hongerwoud, die Israëlf voor zichzelf beweekt had, leed ook de godsmen Elia. Dat, gemeente, sterkt mij in de overtuiging dat, als de wereld ellende over zich haalt, de kinderen Gods medelijden in die ellende. En Toch: vaak op heel andere manier dan welke wij "normaal" vinden wordt voor ons gezorgd. Ook voor Elia moet het twijfel of vraag of benauwdheid geweest zijn:

Vb: evident: winter, griep.

- Zou die beek kerit blijven vloeien?
- Hoe lang zou die droogte duren?
- Kon men maar een blik werpen in de toekomst?

zelfde problemen

Toch bekend klinkende vragen voor ons, niet ellisschien klinken onze vragen iets anders, maar in wezen is het dezelfde bezorgdheid die wij hebben.

- Langzaam droogt het beek uit.
- Ook de raven verminderen hun regelmaat.
- Elia ziet hetzelfde treurspel als dat wij soms zien.
- Alles zegt hem dat zijn (±2 jaar) verblijf daar ten einde loopt. Stiladn wordt de toestand dramatisch. Zou Hij, die Zijn volk water gaf in de woestijn, geen water

geven uit deze beek?

Elia kon naar de Jordaan terug.
Twee dagmarsen ver was dat. Maar God
had het anders voorzien. "Ga naar
Sarfath, Zie, Ik heb een weduwe geloden
u daar te versorgen..."

Lk 4:25

Jesus zegt: "Er waren vele weduwen
in de dagen van Elia te Israël, toen
de hennel drie jaren en zes maanden
~~heen~~ gesloten bleef, en er hongersnood
was over het gehele land,..."

* Elia ging. - Het dorpje waar hij
leerging heet nu Sarafand, en ligt
in Fenicië, het huidige woelige Libanon

→ Ook daar was er hongersnood. Daar
troonde de Baäl. Daar woonde
Eth-Baäl, de vader van Ischbäl.

Met het ^{onderduiken} verdwijnen van de profet
was ook de gerade Gods uit Israël
verdwenen. ("Ondergedoken")

* Elia ging. - Hij verliet de plaats die hem
hij geworden was. Hij verziet de raven,
(vogels) die niemand ^{oef} heeft, omdat ze als
ongelukkigboden gelden, maar die wellicht
zijn vrienden gevonden waren, omdat
God hem door hen liett voedsel brengen.

Hu moest hij opnieuw gaan verblijven
op een plaats door God bepaald.

→ Het geloof van Elia deed hem ten volle
voor de wil van God buigen. <sup>Geloof enige uitwerking
→ De Dinkne?</sup>
Elia kon gewoon terug naar de Jordaan
→ Doet ons een beetje denken aan Israël

x raaf = roof

oef gevangewnd
voedselbrengen.

dat terugwilde naar de pleespotten van Egypte - Of aan de christen, die zijn christensijn over de schouders gooit.

→ Zo zijn er velen die, alhoewel gegraveerd in Gods landpalm, falen voor wat hun geloofleven betreft, doordat zij Gods wil uit het oog verliezen.

→ Je zult het maar hebben:

- In de meest roerende woorden belooft men God te beloven.

- Zij leggen hun leven op het altaar.

- Voor een tijd lykt het erop dat zij een nieuwe wereld betreden hebben.

→ Maar dan komt een duidelijk bevel:

Zij moeten die geliefde best verlaten:

de plaats waar zij - bekoorlijk bijna - in het nodige werden voorzien. Zij moeten maar een onbekend **Zafath** gaan. → kortalen ing

Zij moeten een woord spreken, een stap doen, een gewoonte laten, zij moeten de macht betreden: zij schrikken terug: De prijs is te hoog.

Zij weigeren te buigen voor Gods wil.

De zon gaat onder in het landschap van hun leven. Hun geloof is er nog, maar het ligt in het duister

Eltdaging: Onderzoek Gods woord. Van 't begin tot het einde. Zie of strikte gehoorzaamheid het geheim was, van de meest edele levens.

- Een rustig leven is niet altijd het grootste leven.

- Soms is roering, onstabiel, of tegenkeid noodig om karakters te bewerken naar Gods Voorzienigheid.

Hykt naar Gods omgang met Elia:

- Eerst was hij in zijn onbekend tehuis.
- Na strubbeling met de afgodische koning moest hij naar de beek Kerith.

- Dan moest hij naar Zarepta.

→ Nu is het maar de vraag of Elia anders ooit die geestelijke en morele grootheid ^{gebrege} bereikt zou hebben.

→ God wyzelf: wij staan steeds onder leiding van een wyse en getrouwe liefde die richtinggevend is voor ons leven.

Wij moeten alleen geloven dat onze levensomstandigheden de beste zijn, en dat God dat zo begeleidt, voor onze eeuwige verrijking. Die levensomstandigheden zijn uitgekozen uit alle mogelijke combinaties van gebeurtenissen, om in ons de hoogste opleiding van schoonheid te ontwikkelen.

- Zo deed God met Elia, Zo b.v. met Daniël

- Zo doet God het met ons.

Elia begon de reis naar Zarfath, Net zoals hij toenertijd naar Kerith ging.

- Een reis van ± 200 km. Eerst door het heilige land, dat er toen uiterst onheiligh ^{getuigend} uitsag, door de macht van de dood in al zijn geweld: want:

- Overal trage, blakende zee, uitgedroogde bodem, dode akkers. Gevolg van het feit dat Israël de Springader van het leven verlaten had.

→ Elia vertrok, maar hij had geen reisplanning ^{of GPS} in zijn hoofd! Als wij met vakantie gaan kunnen wij, als wij dat willen, onze vakantie tot de kleinste details laten uitplannnen. Zo erg zelfs dat wij door onze eigen planning niet gerustgesteld zijn.

→ Elia vertrok zonder concrete gegevens over zijn reis, maar hij had Gods belofte. Daar, in het land Fenicië zou hij met hetzelfde zien als in Israël: droogte en verdoering. Het enige wat hij had was die belofte: Een weduwe zal mij daar verzorgen.

200 km ver. Gezin de moed van het land ~~zal~~ zal Elia wel geen lastdier ter beschikking gehad hebben. Een voetocht van 200 km gedurende welke niet veel door zijn hoofd zal gegaan zijn. "Misschien is daar wel een rijke weduwe, die mij verzorgen zal na dat eenzaam verblijf aan dat uifdzogende beek..." en: "Hoe moet ik haar herkennen... of ontmoeten...?" "Waar zou die weduwvrouw wonen?"

→ Elia ontmoet lelemaat niet wat hij verwachtte:

- Een arme vrouw die lout spreekt.
- Een weduwe, armer dan de haren, die reeds in de schaduw van de dood wandelt. Met wat zij leeft is zij

"weduwe wordt niet genoemd - van betekenis - kan iedereen zijn"

een maaltijd van de dood verwijderd....

- Wanloop, en misschien een droevige berusting in een nu vroeg sterven waren van haar gezicht te lezen.
- Ook ^{hier} Elia waren vermoeidheid en dorst en uitputting van zijn gezicht te lezen.

En dan gebeurt er iets dat wij alleen maar wonderlijk kunnen noemen:

Op de vraag van Elia om een weinig voedsel antwoordt de vrouw met een „Zo waar de Here uw God leeft”... en ze openbaart het ontzettende van haar toestand. Dat is een uitspraak die ons zeer doet nadenken. In het land Fenicië, het land van de Baal-aanbidders, is een dame, uiterst arm, maar als enkeling toch gelovend in en rekeninghoudend met de God van Israël. In het land Fenicië, waar overvloed aan wolven is heeft de Here Zijn schapen! En de vrouw doet wat haar hart haar ingeeft. Het hart vereijgt zich met wat het doet. Een hart vol ongemengde liefde is voor God kostelijker dan duizend sermoenen.

→ Toch was voor de vrouw de toestand duidelijk:

- de erbarmelijke toestand
- het laatste beetje meel, de laatste olie:
- Dat mag te nuttigen, en dan de longer-dood.

= realiteit

Eerst moet de vrouw voor Elia zorgen, pas dan zorgt ze voor haar zoon (± 10 jaar) en voor haarzelf. **Eerst moet ze zorgen voor de drager van Gods Woord.** Zij aarzelt niet om ~~haarzelf~~ te doen zoals Elia dat zei. Kunnen wij daarin niet een ~~analogie~~ of parallel zien met wat Jesus zei? **"Zoekt eerst het Koninkrijk Gods, dan zullen u de andere dingen toegeworpen worden..."**

Gemeente, als wij deze dingen bedenken in de lijnen van de 20^e eeuw, dan krijgen wij stevast de overtuiging: **"De laatste zullen de eersten zijn..."** Als iemand hulpbehoevend is, dan is de Westeuropaan alig geneigd om hem naar "bevoegde instanties" te sturen. Zo doen wij het als wij rijk zijn aan zilver en goud... **In arme landen gaat het veelal anders:** Ik ken het verhaal van een motorrijder, een avonturier, die zo plotseling kan besluiten zijn gezin te verlaten en voor maanden op tocht te gaan. De man voer langs W-Afrika, langs Ghana en Togo, dan door Nigeria en Mali en Algerië tot Algiers. Dwarsdoor de Sahara. Zo kwam hij in contact met veel verschillende soorten mensen en culturen. Heel daarbij was hij aan het einde van al zijn moed, en had hij langer en doest. En "wat ^{dan} moet doen" zegt

Vrouw is arm
maar rijk in de
ogen van God

> Vl-Moskou!

hij: „dat is tonen aan de mensen - hoe arm ze ook zijn; dat je hun hulp kunt gebruiken...“ Die mensen zullen u willen helpen....

Onwillekeurig moest ik aan dat verhaal denken van de Barmhartige Samaritaan...

Nu weten wij wel, gemeente, dat tussen die motorrijder (van wie ik wel een wilde poken of hij gelovig was...) en de Godsman Elia een greindig afkants is. Elia handelde in heilige opdracht.

De dame, de weduwe ook. Beiden handelden in Gods plan. En nu de vraag die dat verlaet, als eerste bijna, in ons oproept: Staan wij waar wij moeten staan, in Gods plan?

→ Lofa dan kunnen dingen aan ons geschieden die onmogelijk zijn!

→ Lofa dan zullen wonderen Gods gebeuren, indien dat moet!

Het ^{lijkt} huis van de vrouw is gerijvaard voor het oordeel. De doodmoaltijd die ze bereidde voor haar en haar zoontje wordt door de bemoeienis van de Heer tot een feestmaal voor drie gelukkige mensen: Een ruime voorraden, maar wel het nodige voor elke dag.

„... geeft ons heden ons dagelijks brood...“

Die mensen, met het zo weinig dat zij hadden, waren gelukkig in een wereld

[XXXI]

In de tijd die daarop volgde

die de vruchten van het kwade moest kennen, terwijl daár het spook van uitdroging, hongers en dorst zijn vreselijke taak voltick.

En vragen wij ons af, genseente, waarom dat verhaal zo in éénig verlengstuk leeft; dat van het stervende soontje.

De profeet woande daar in dat gesin als drager van het Woord des levens. En toch betreedt de dood daar, zwijgend en machtig, en als een donker geheimnis, dat huis van gebed. Elia had geen antwoord. Voor de weduwe was alle gevoel van veiligheid verbroken. In een uitziwig wild verdriet omwille van het enige en het liefste dat zij had, plinger zij Elia verwyten naar het loofd.

Waarom moest dat gebeuren?

De gedachte was, en is nu nog gangbaar, dat wanneer een godsmann met een zondig mens in aanraking komt, den daar dan onder moet lyden. "Hoe heb ik het met u, man Gods? Gy hebt mij in trek genomen, om mijn ongerechtigheid in herinnering te brengen, en te maken dat mijn sohn sterft." - De gedachte was gangbaar dat als een sohn jong sterft, dat door iemands bijzondere schuld is. Bernecht dat de vrouw over haar eigen ongerechtigheid spreekt.

1 Kon. 17: 18

Hoe schrijnend die confrontatie met het onbegrijpelijke, met het verdriet ook is:

X
eeuwig leven!

De vrouw moet leren. Zij moest leren dat Gods voorzienigheid niet alleen voor dit leven zorgt, maar dat Zijn genade ook leven uit de dood schenkt.

Eigenlijk: tot voor de dood van het jongetje had de vrouw zich alleen maar een feet veilig gevoeld. Spijts dat ze haar ongerechtigheid kende en erkennde.

Zij kende ^{wel} de Heer als straffer van het kwaad, maar niet als versoener van sonde. Zij moest leren dat niet haar ongerechtigheid belangrijk was voor de Heer, maar ^{wel} zijzelf! Bij het sterven en het opnieuw leven van het kind leerde zij de kracht van de opstanding kennen.

Zonder het Woord Gods zou de dood in het huis der weduwe een ^{gewoon} sterfgeval geweest zijn; nu was het een stem, een taal, die gehoord, en die begrepen, en die beantwoord wil worden. Dat was hartversteekend voor die weduwe. Deze boodschap moge ook hartversteekend zijn ~~aan~~ voor u.

AMEN